

A' K Ö L T Ő.

Tiszták, miként Arethusának
Folyása, voltak álmaim;
'S bár néha könnyűim folyának,
Búval nem éltem napjaim'.
Mint lepke röpdesett mellettem,
A' képzeteknek angyala,
'S zúgó veszek között felettem
Borúlt-el lángszin fátyola.

O Génusz, karjaid' Édenében,
Hellásznak omladékain,
Miként Dióne bölcsőjében
Merengtem a' kény' árjain.
Vigan derült-fel alkonyából
Elöttem Róma, hét hegyén;
'S Félistenimnek sírhalmából
Olümp felé lebegtem én,

Árnyaid közt, Tíbur' szent határa,
Hús szellem érte keblemet,
Húllattam költőd' sírdombjára
Epedt szemből hév könnyeket.
'S hol éneklője Cynthiának
Zengette kellő lángjait,
Érzette szívem Páphiának
Ah! győzhetetlen lánczait.

Küprisz, Küprisz, szép tömlöczödben
Rabbá lennem mi jó vala!
Mi kedves olvadnom tüzedben
'S mint phönix élnem általa!
Eltöltve lelkét szent hévemmel
Olembe dölt az égi lyány,
'S elandalítám énekimmal
Mint hű párját a' csalogány.

Óhajtlak messze fátyolodnak
Kékjében látni, szép Remény!
Ha napjaim majd alkonyodnak
Derül e rájok újabb fény?
Imádott tárgynak ellenébe
Repülnek e egykor szárnyaim,
Vagy tán a' sírdomb' hús éjébe'
Meggzünnek édes álmaim?

Oh vígan dülök kebeledre
 Vég sors, halálom' jöttivel;
 Engedd csak hogy sötét helyedre
 Almaim serge kísérjen el.
 Fényétől bús lakod' homálya,
 Miként auróra, felderül,
 'S reám viruló rozsapálya
 Mosolyg vad pusztáid körül.

Kölcsey.

A' SZENVEDELEMHEZ.

Nélküled boldog nem tudnék lenni, de azzá
 Nem tudsz tenni te sem, csak ha vezérel az ész.

Primóczi Szent-Miklós y Aloyz.

A' SZÉPSÉG' TUDOMÁNYA.

Bár melly nevezetes és drága szempillantás az, a' mellyben a' tsetsemő e' nap világra köszöntvén leg először édes annya' karjai közé szorítottik: de az emberi élet' első szent pertzenésének ezt igazán nevezni még nem lehet. E' tsak a' testi lételnek azon időpontja, a' hol fájától elválván a' gyümölt, magában meg állapodik, hogy testalkotása' törvényei szerént elintézett érettségre lassan lassan juthasson. Az Ember — az a' kettős természetű Való — az a' két homlokú Jánusz — a' látható világra megjelenésének zsengejét tsak akkor éri meg, mikor az önnérzés ébred melyében, mikor nem tsak önnön magát a' körülte lévő dolgoktól megkülömböztetni kezdi, de a' belső természetét-is már a' külsőjétől érezve elválasztja. Azon időtől fogva két nevezetes tünemény virrad fel az Emberben; az egyik magára tekintve, a' másik a' külső világra nézve. Magára tekintve ugyan azon szempillantástól fogván kettősnek érzi magát az Ember; két ellenkedő izgát 's ösztönt vesz észre magában, a' melly kétfelé ingerel; ebből